

4. 1. 2025 – Netín – první mariánská sobota.

Milé děti Boží! Vážení jubilanti!

Několik myšlenek pro oživení osobního duchovního života – s Bohem a lidmi, které nám – pokud je přijmeme pomohou v prožívání jubilejního roku, kdy jsme poutníci NADĚJE. dnes prožíváme 11.den milostivého roku – změnilo se něco v mém životě nebo se začíná měnit? Kolik Bůh skrze Církev každému z nás je připraven dává v tomto roce mimořádných milostí? Uběhlo už jedenáct dnů – jaký je průběžný výsledek?

Apoštol Jan nás těší slovy o tom, že jsme Boží děti, varuje nás před hříchem, jehož konáním se stáváme děti ďáblůvými. Ve strhujícím dramatu filmu Posun, kdy dochází k rozhodujícímu zápasu o duši člověka je chvíle, kdy se člověk musí rozhodnout. Ďábel mu nabízí – můžeš si vybrat jen jedno – svoje osobní životní štěstí nebo záchranu jedné lidské trosky. Člověk nakonec volí záchranu druhého. Co udělal Panna Maria – zvolila Boží vůli a tím zvítězila nad nepřítelem.

P. Javora dával za příklad myšlení a jednání dvou malých chlapců. 5 letý František zaklekne do zpovědnice: Co potřebuješ? – Chci se vyzpovídat. – To nejde, jsi malý, nic o tom nevíš. – Tak si mně vyzkoušejte. – Obstál na výbornou. – Tak za několik let přijdi a já tě vyzpovídám. - Pane faráři, vyzpovídejte mě, vy nevíte, co to je s těmi hříchy žít!

Osmiletý Honzík: „Pane faráři, dnes nemohu ke svatému přijímání.“ – Tak pojď, ještě je čas, já tě vyzpovídám. – Hříchy nemám, ale dnes budu držet patenu a nebudu mít čas se po svatém přijímání pomodlit. – Tak to udělej jako já, přijmu Pána Ježíše, krátce se pomodlím a jdu podávat Krista věřícím. – Pane faráři, to ale Pán Ježíš nemá čas se u mě uvelebit!“

To nás učí zbožné děti, tak k nám mluví Duch svatý – přes děti, které – na rozdíl od nás – nejsou zkažené hříchem a nakažené myšleným tohoto světa.

A na závěr malá dvouletá holčička. Jde jedna maminka něco vyřídit do sakristie. Vede za ruku svou dceru. Ta se ohlédne dozadu a uvidí něco – řekněme zajímavého. A hledí dozadu, místo toho, aby koukala dopředu a pod nohy. Na cestě je schodek. Dítě zakopne, ale protože ho maminka drží pevně a ono se drží pevně maminky nedojde k úrazu.

A tak to je s Panno Marií. Netínská Matka Boží se usmívá, je to úsměv NADĚJE. Ona nás – své děti drží pevně a láskyplně na naší cestě životě. Ona nás nikdy nezklame. Je třeba jedině, abychom se jí pevně drželi a neopustili ji.

Všemohoucí, spravedlivý a milosrdný Otče, děkujeme ti za čas jubilea – milostivého roku. Vyslyš nás, když v Duchu Svatém, na přímluvu Panny Marie - Matky naděje, andělů a svatých prosíme – o sílu a odvahu plnit tvou vůli, především při záchraně nesmrtelných duší. Skrze Krista, našeho Pána. AMEN.

a hledáme vhodnou budovu. Díky směně s městem Brnem se nám podařilo na konci minulého roku získat budovu školy na Jánské ulici. Jde o budovu s příběhem. Je to bývalá německá reálka, na které opat Johan Gregor Mendel vyučoval řadu let fyziku, a kde také poprvé zveřejnil zákony genetiky. Na téže škole studoval i můj předchůdce biskup Vojtěch Cikrle. Zřízení nové školy bude ovšem spojené s finančními náklady a proto prosím o vaši štědrost.

Jak snášíte změnu, která se ve Vašem životě stala 29. 6. 2022, kdy jste se stal diecézním biskupem? S humorem na to často odpovídám, že mám méně práce a více starostí. Díky tomu, že jsem byl řadu let biskupem pomocným a také generálním vikářem, tak jsem věděl, do čeho jdu. Ale každý nový den je pro mne překvapením ve všech směrech. Současně cítím velkou podporu v modlitbě od vás věřících, za což moc a moc děkuji.

Na co se ve své službě pastýře brněnské diecéze nejvíce těšíte, a co se Vám už za 31 měsíců podařilo? Těším se na naplňování Boží výzvy a důraz kladu především na komunikaci s kněžími a věřícími. V loňském roce jsem osobně navštívil více než 20 malých farností, kde biskup již řadu let nebyl a setkal se s věřícími. A to nejen při mši sv., ale i na besedách. Je to pro mne vždy povzbuzením. Snažíme se také v diecézi o funkční farní pastorační rady a do nového Svatého roku vstupují s nadějí, že to bude čas milosti nejen pro církev, ale i pro naši diecézi.

Přehled míst, hlavních celebrantů, účelů a výsledků sbírek poutí NJ v roce 2024.

Místo	Hl. celebrant	Úmysl sbírky	Částka Kč
Vel. Meziříčí	P.M. Vavro	Pomoc Ukrajině	21900
Bedřichov	P.J.Lukeš	Hospic v Semilech .	12 800
Křižanov	P. M. Lajčák	Na primici v Křižanově	17 900
Měřín	P. M. Pojezdny	Sestry premonstrátky v Doksan.	21 200
Bohdalov	Mons. D. Duka	Početné rodiny	14 700
Olešná	P. K. Janů	Hospic a Péče Maria Hodonín	17 500
Kunštát	P. T. Vyhnálek	Oprava kostela v Krabonoši	14 000
Heřmanov	Mons. V. Slouk	Papežské misijní dílo dětí	14 400
Pavlov	P. M. Pazdera	Zdravotní klaun	12 000
Křoví	P.M. Slavíček	Ozvučení kostela v Brankovicích	6 200
Sebranice	P. Z. Jančařík	Postižení povodněmi na Krnovsku	10 500
Olešnice	Acb. J. Nuzík	Rodina na Opavsku	26 500

Náš **společný dobrý skutek** za dvacet pět roků konání poutí NJ – **3 324 417 Kč** – všem poutníkům jménem obdarovaných – **Pán Bůh zaplat'**.

Plán poutí NJ na rok 2025:

březen – Křižanov	červen – Jimramov
duben - Měřín	květen – Nové Veselí
červenec – Sádek u Poličky	srpen – Velká Bíteš
říjen - Deblín	listopad - Černá Hora
	prosinec - Olešnice.

Se souhlasem místního pana faráře je možné přihlásit další farnosti - kdo dřív přijde...

Srdečné pozvání na 302. pouť NJ do Lysic v úterý 11. února 2025 v 17 hodin – hlavní celebrant – P. Jan Pecháček, kaplan v Náchodě .

Pán Bůh zaplat' za Vaše dopisy a příspěvky do tohoto zpravodaje. Zprávy, oznámení, články, pozvánky do tohoto zpravodaje můžete posílat na níže uvedenou adresu. Uzávěrka příštího čísla je 20. 1. 2025. Po přečtení můžete dát přečíst svým známým,

nemocným. Občasník - zpravodaj **Nový Jeruzalém**; Vydává: Řím. katolická farnost Rovečné, 592 65 Rovečné 14, www. rovecne.farnost.cz

Zodpovědný redaktor: jáhen Ladislav Kinc, kinc@dieceze.cz, 606948970

Nový Jeruzalém č. 1/2025

Zpravodaj pro **301.** prosebnou mariánskou pouť, která se bude konat (dá-li Pán Bůh) **ve Velkém Meziříčí – v úterý 14. ledna 2025 v 17 hodin.**

7Zpráva o pouti NJ a průběhu stálých modliteb v Olešnici:

Ve čtvrtek 12. prosince 2024 na mši svaté při pouti NJ bylo asi 200 věřících. Mons. Dominik kardinál Duka se omluvil – onemocněl. Hlavním celebrantem jubilejní poutě NJ byl **moravský metropolita, arcibiskup olomoucký Mons Josef Nuzík**. Po roce 1989 to byl třetí olomoucký arcibiskup, který farnost Olešnici navštívil. Mons František Vaňák – u příležitosti odhalení pamětní desky profesoru Augustinovi Neumanovi, Mons . Jan Graubner, který byl na pohřbu tatínka profesora Ladislava Tichého a nyní Mons. Josef, který obětavě ze dne na den změnil svůj předem stanovený program a přijel místo nemocného otce kardinála. Pán Bůh odplatí jemu i šesti kněžím za obětavou službu při udělení svátosti smíření a za mši svatou.

Modlitby a mši svatou jsme obětovali na úmysly poutí Nový Jeruzalém:

- 1) o nová a trvalá kněžská a řeholní povolání
- 2) o věrné a obětavé spolupracovníky duchovních
- 3) o vzrůst víry v našem kraji
- 4) o pokoj a mír ve světě a v našich rodinách
- 5) o život těla a duše pro všechny počaté děti
- 6) na smír za hříchy celého světa

Promluva Mons. Josefa Nuzíka při pouti Nový Jeruzalém v Olešnici:

Na začátku mše svaté: Dnes zde prožíváme pouť **Nový Jeruzalém za obnovu víry ve vašem kraji a také za nová a stálá duchovní povolání.** A zároveň prožíváme **svátek Panny Marie Guadalupské**. Roku 1531 se zjevila indiánovi Janu Didakovi a řekla mu: „**Což nejsem já tvá matka? Proč trpíš sám, proč to neseš sám?**“ Chceme tuto pouť a touto liturgií předstoupit před Marii, naši matku a před Boha, našeho Otce. A tak ve chvíli ticha očistíme svoje srdce a předložme mu to, co chceme, aby se jeho láska dotkla.

Promluva: Milí spolubratři v kněžské a jáhenské službě, milí ministranti, milé sestry a bratři. Kdysi jsem vezl svoji tetu na návštěvu k mé sestře. Byla to obvyklá cesta z Vítkova u Opavy do Brna. A jak jsme projížděli těmi vesnicemi, tak se častokrát ozvalo z úst mé tety, která už tehdy měla pětasedmdesát let: „**Jé to je pěkné, všiml sis toho? Podívej se.**“ A tak probíhala celá ta cesta. Častokrát si na tento drobný zážitek vzpomenu. A vzpomněl jsem si na něj i dnes, kdy jsme četli to evangelium, které jsme už tolikrát slyšeli o tom jak Maria putovala do Judských hor. Také by nás to mělo **naplnit obdivem**. My potřebujeme **příklady** od druhých – **učit se obdivovat**. **A co můžeme na Marii obdivovat?** Prožila Zvěstování, hodně ji to určitě zasáhlo, co se událo mezi ní a andělem, mezi ní a Bohem. A přesto, když uslyšela o své příbuzné Alžbětě, vydala se na cestu, **aby jí pomohla**. Protože byla v pozeňnaném stavu a blížil se den jejího porodu. A já, když jsme včera v podvečer domlouvali s jáhnem Ladislavem tu návštěvu u vás, tak mě přivedlo k té cestě ne jenom to jeho neúprosná prosba, on to umí, ale to, že to, že řekl: „**Už se scházíme po třístě.**“

A já bych vám chtěl bratři a sestry **vyslovit velký obdiv a poděkování**. Já vím, že nikdo tu není mezi vámi, který by řekl: „Já jsem byl pokaždé.“ Ale to nevádí. Důležité je, že jste otevření této výzvě. A díky také vám – spolubratři kněží, ministranti, za tyto skutky, kdy děláme něco, co druzí nedělají. To, že se **ozve zvon** a připomene mně – a však nemám tolik co na práci – **jdu na mši svatou** – a to je všechno v čem si i **my zasloužíme obdiv**. Ne od druhých, ale **Bůh nás obdivuje**. **Matka Boží nás obdivuje**, protože ona šla také touto cestou. Častokrát slyšíme při mariánských bohoslužbách: „**Velebí má duše Pána.**“ Tak začínala i dnes. Co jsou to? **To jsou slova obdivu. Maria nás učí obdivovat**. Abychom vždycky našli to, **co je hodné obdivu**. Slavíme dnes svátek Panny Marie Guadalupské, jak jsem řekl už v úvodu. A ona tomu Didakovi, který měl nemocného strýce a byl z toho nespůj, trápil se tím, tak jako se trápíme my, když máme vedle sebe někoho nemocného. Rádi bychom mu pomohli a nejde to. Tak ona mu řekla ta slova, která jste už slyšeli. A potom řekla – vyslovila přání – aby na tom místě – kde dnes

stojí obrovský poutní chrám v Mexiku, blízko hlavního místa Mexiko v Guadalupe. „**Budu naslouchat jejich pláči a zármutkům. V jejich nouzi jim budu prokazovat dobrodiní a v každé tísní jim přinesu úlevu.**“ Víte, ten **obdiv si zaslouží každý**, kdo hledá u Boha úlevu. Bůh nevyřeší všechny naše věci. Nemůže nám dát všechno za co prosíme, ale vždycky nám přijde na pomoc, aby nás vyslechl, aby nám prokázal dobrodiní a přinesl úlevu.

Nestalo se vám už mnohokrát, že někdy od nás druzí čekají, že je **vyslechneme?** Možná i spolubratři kněží zažili to, co jsem zažil, když jsem byl na prvním místě. *Objednal se, že za mnou do kanceláře přijde jeden muž. Byl to vzdělaný muž, bratra měl knězem a připravoval vždycky farní časopis. A jednou mně řekl, po mši svaté, velebný pane, potřeboval bych s vámi mluvit. Tak jsem si říkal – to bude vážné, kdoví co dělám špatně, co tu bývalo jinak. A on začal mluvit, když přišel na ten smluvený termín. První věc – já jsem přemýšlel co bych mu odpověděl a on navázal – druhá věc, která mě trápí a zase pokračoval. Tak jsem si v duchu říkal – aha, tady bych mohl říct to, třetí věc. Já jsem se nadechoval, že mu začnu vysvětlovat a on se postavil a řekl: „**Děkuju vám velebný pane, že jste mě vyslechnul. S Pánem Bohem.**“* Víte, bratři a sestry, kolikrát i my potřebujeme, aby nás někdo **vyslechnul**. Kolikrát potřebuje někdo jiný, **abychom mu naslouchali**. To nás učí Panna Maria guadalupská, která řekla Janu Didakovi: „**Budu naslouchat vašemu pláči, vašim zármutkům. Ve vaší nouzi vám budu prokazovat dobrodiní. V každé tísní vám přinesu úlevu.**“ Až budete smutní a nic se vám nebude chtít, tak si řekněte, bratři a sestry, já jdu za Pánem, já jdu do chrámu, protože ON a Matka Boží mě **vyslechnou**. Uleví se mi, zakusím dobrodiní ve své nouzi.

A to druhé, u čeho bych se rád zastavil, z Božího Slova. Celé to zjevení v Guadalupe, jak jste jistě slyšeli je zajímavé tím, že celý ten zázrak, který se tam tehdy stal, je dokumentovaný na tom obyčejném pastýřském plášti. Pastýřský plášť, který má vydržet sotva pár roků, protože hned je vlhký a hned, jak nějaké oblečení, když bychom ho nechali tak, tak žádné oblečení nevydrží desítky a už vůbec ne stovky let. A tento plášť, na kterém je známý obraz Panny Marie Guadalupské už má bezmála 500 let. Zkoumali ho vědci a říkali – to není možné. Samotná Panna Maria je na něm zobrazená - velký div. Barvami, které jsou mimořádné a trvalé. A to, že v oku Panny Marie je zachycen ten děj, kdy Jan Didak přináší biskupovi **znamení**, které požadoval - rúže z hory, kde se zjevila Matka Boží, to je zachyceno v malém oku Panny Marie. Cosi veliké. Proč o tom mluvím? Slyšeli jsme první čtení – známý úryvek. Kdy Hospodin promluvil k Achazovi, jak zaznamenal prorok Izaiáš. **Vyžádej si znamení**. Achaz nechťel, nedůvěřoval Bohu, ale **nechtěl znamení**. A to druhé, co my si můžeme z toho Božího Slova dnes vzít je – **vidíme ta znamení**, která Bůh dává nám? Nebo jsme jako ten Achaz, že je nevidíme a nechceme vidět? Je jich tolik. **Tolik je znamení, které nám Bůh ukazuje**. Ukazuje, že tu je, že o nás ví. Někdy jsou to docela **drobná znamení**. Dnes mi někdo vypravoval, podával jsem mu ruku, přišel něco vyřizovat. Říkal mě: „Moc mně ruku nemačkejte. Víte já mám po nehodě. Minulý týden do nás na kruhovém objezdu vrazilo auto. Nějaký opilý řidič. S manželkou jsme mohli být mrtví. **Vidím v tom zázrak.**“ Kolik je, bratři a sestry, takových drobných věcí, která **jsou znamení**, že Bůh tu je, že nás provází. A my, když slyšíme tento úryvek, tak si můžeme přát, abychom **ta znamení viděli**, abychom jim byli otevření. Jeden americký jezuita, když dával duchovní cvičení – tak učil lidi tzv. **examenu**. To znamená – každý den věnuj Bohu 10 minut v tichu. A nezabývej se tím, že budeš hledat hříchy, cos udělal špatně. Kdys zanedával nebo špatně se díval nebo myslel. Podívej se v těch deseti minutách večer, kde ses setkal v tom uplynulém dnu s Bohem? Koho ti poslal do cesty? Kdo ti něco pěkného řekl? Co pěkného jsi viděl, když jsi jel do práce nebo z práce? **Najdi alespoň dvě věci v každém dnu a uvidíš, jak se tvůj pohled na život změní**. A to je, bratři a sestry, **úkol, který můžeme spojit s touto vaší jubilejní třístou poutí za Nový Jeruzalém**. Nový Jeruzalém jako touha po tom vidět nově život, vidět nově věci. A tak přednesme i my Panně Marii z Guadalupe tu naši prosbu: „**Maria, vypros mně, ať nemám všední dny. Ať vidím v každém dnu alespoň dvě věci, které jsou jako znamení od Boha, že s námi kráčí, že tu je, že ví o všem co prožíváme.**“ Kéž i k této prosbě se, bratři a sestry, připojíme, jako ke své vlastní.

Díkůčinění po svatém přijímání: Dobrý Ježíši, tato poutní bohoslužba se blíží k závěrečné části. A tak chci chvíli – po svatém přijímání – s tebou Pane Ježíši rozmlouvat. **Děkuji ti** za dnešní den. Pro každého z nás je to další den našeho života. **Děkuji ti** za advent, který

společně prožíváme. **Děkuji ti** za tuto pouť. Chválím tě Pane za tento kraj Vysočiny, kde je život náročnější, ale je tu stále ještě dost těch, kteří v tebe věří a na tebe spoléhají. **Chválím tě Pane** a děkuji ti za tu dlouhou řadu poutí na **úmysly Nového Jeruzaléma**. Denně slyšíme kolik má náš svět ran a bolestí. Denně bychom mohli být z tolika věcí smutní a zdrceni, ale **ty jsi Pán NADĚJE**. A my věříme a víme, že jednou bude vše nové. Bude také náš pohled nový. Na život, na tebe, na všechno co tvořil náš pozemský čas. A tak ti **děkuji Pane** a **chválím tě** za všechny, kteří se k této pouti přidávali a kteří ji využívají k tomu, aby neztratili spojení s tebou. **Díky Pane** i za dnešní památku Panny Marie Guadalupské. Kolik je těch divů, které nám odkazuješ skrze poutní místa. Jak je to **podivuhodné co konáš a působíš**. Buď za to **pochválen** a v duchu dnešního prvního čtení tě prosíme – daruj nám svou milost, abychom **viděli tvá znamení** i v dnešní době, přestože se o nich nebude mluvit, abychom my je viděli a vnímali. **Pomoz nám Pane**, abychom v každém dnu našli alespoň **dvě mimořádné věci**, kde jsme tě mohli potkat, kde ses ukázal jako Pán a Král. Také ti **Pane děkujeme** za tvou Matku, ona byla tou, která **obdivovala** tvé dílo. I my chceme být **lidmi obdivu**. Nauč nás to Pane. A tak přijmi naše **poděkování** – i za život místního rodáka, s kterým jsme my kněží prožili kus svého studia, profesora Ladislava Tichého, který byl **moudrým a uznávaným učencem a přítom byl pokorným člověkem**. Člověkem, který měl radost z mnoha drobných věcí. Kéž i my Pane dorůstáme do podobné radosti a postojů. Tak **díky Pane**, že máme tvůj dům, že můžeme, tak jak to oznámila Panna Maria v Guadalupe zažít, že nás vyslycháš, že nám přinášíš úlevu a podporu. **Buď ti Pane chvála.**

Sbirka: Po uhrazení autobusu a nutné režie poutě NJ jsme darovali **26 500 Kč na pomoc rodině Hirešové z Opavska, která přišla při povodních o dům**. Poděkování patří také místnímu faráři P. Tomáši Šimovi a farníkům z Olešnice, kteří vše velmi dobře a obětavě organizačně připravili. A především: „**Pán Bůh zaplať za každodenní modlitby svatého rúžence na úmysly Nového Jeruzaléma.**“

Představení hlavního celebranta poutě NJ ve Velkém Meziříčí, kterým bude (dá-li Pán Bůh) brněnský biskup Mons. Mgr. Ing. Pavel Konzbul, Dr.

Kdy a kde jste se narodil? Narodil jsem se v r. 1965 v Brně. Přesto, že jsem typicky městské dítě, tak oba moji rodiče přišli do města z venkova. Tatínek z Polné u Jihlavy a maminka z Sebranic, které leží nedaleko Boskovic. **Rodiče, mládí, vojna, povolání?** Vyrůstal jsem jako jedináček ve výstřední a praktikující rodině. Na své dětství vzpomínám velice rád. Po maturitě na gymnáziu jsem vystudoval elektrotechnickou fakultu VUT v Brně. Základní vojenskou službu jsem prožil v Západních Čechách a to zrovna v době sametové revoluce. Pak jsem pracoval ve výzkumném ústavu v Brně a zabýval jsem se návrhy částí speciálních přístrojů pro lékařské vyšetřovací metody. **Vaše cesta ke kněžství?** Jsem tzv. pozdní povolání, i když to není přesné. Povolání má totiž člověk od Boha a od narození je má šanci vnímat. To pochopitelně nevyklučuje, že může dělat dobře i něco jiného. Svoje studium teologie jsem započal nejprve jako laik při zaměstnání. Později jsem zvažoval stálé jáhenství a nakonec jsem se rozhodl pro kněžství. V r. 2003 jsem přijal z rukou svého předchůdce biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho kněžské svěcení a v roce 2016 i svěcení biskupské, za což mu patří můj dík.. **Kdo Vám nejvíce pomohl na této cestě?** Určitě nejvíce mi pomohl sám Bůh, konec konců je to povolání od něj. Ten ale „nemá jiné ruce, než ty naše“. Takže to byli v prvé řadě moji rodiče a řada kněží, se kterými jsem se v životě setkal. Mezi ně patřili mimo jiné P. Josef Hinterholzel, můj dlouholetý zpovědník, P. Antonín Sporer, vzor obětavého extroverta, umělce a stavitele a kontemplativní P. Josef Knodel. **Jaké je vaše biskupské heslo?** Heslo jsem vybral z pera apoštola Jana. Na jeho Evangelium mne nejvíce inspirovala Ježíšova odpověď apoštolu Tomášovi, který chce následovat svého mistra, ale neví, kam jde. Ta odpověď je jednoduchá a prostá: „*Já jsem cesta, pravda a život.*“ (J 14, 6) Právě tato tři slova poukazující na následování Vykupitele - CESTA, PRAVDA, ŽIVOT a vnímám je jako program své osobní služby v církvi.

Působil jste řadu let na Biskupském gymnáziu v Brně, co si myslíte o dnešní mládeži? Domnívám se, že každý dospívající člověk, nejen že řeší problémy své identity, ale podvědomě hledá dobro. Pokud někdo má v té době špatné kamarády, tak často jen proto, že nenašel lepší.

Nemalým úkolem církevních škol je dnes vytvořit prostředí, kde vznikají dobrá přátelství mezi dětmi, dospívajícími, učiteli a Bohem. Pokud se to daří, tak je to naděje naší diecéze i církve.

Mohl byste nám blíže přiblížit úmysl sbírky, která je dnes určena na novou církevní základní školu v Brně? V diecézi už řadu let usilujeme o založení nové církevní základní školy